

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci žalobce **multigate a. s.**, se sídlem Olomouc, Riegrova 373/6, zastoupeného JUDr. Tomášem Vymazalem, advokátem se sídlem Olomouc, Wellnerova 1322/3C, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Brno, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č.j. JMK 66059/2014, a č.j. JMK 66063/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011, č. j. MUMI 11021528, Městský úřad Mikulov (dále též „správce poplatku“), nevyhověl žádosti společnosti gate seven a. s., IČO: 28562232, o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „daňový řád“), vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a obecně závazné vyhlášky města Mikulov č. 3/2010, o místním

poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, ve znění obecně závazné vyhlášky č. 6/2010, kterou se mění OZV č. 3/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí (dále též „vyhláška č. 3/2010“), ve výši 100 000 Kč za období 1. 1. 2011 – 31. 3. 2011, za zařízení provozovaná na území města.

[2] Rozhodnutím ze dne 16. 5. 2011, č. j. MUMI 11021602, správce poplatku nevyhověl žádosti společnosti gate seven a. s., o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, vzniklého na místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí dle § 10a zákona o místních poplatcích, a vyhlášky č. 3/2010, ve výši 100 000 Kč za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011, za zařízení provozovaná na území města.

[3] K tomu je třeba nejprve konstatovat, že v důsledku realizace fúze sloučením s rozhodným dnem 1. 1. 2012 došlo k zániku společnosti gate seven a.s. spolu s dalšími dvěma obchodními společnostmi a jejich jmění přešlo na společnost multigate a. s. Výraz „žalobce“ v tomto rozsudku označuje *promiscue* jak původní obchodní společnost, tak jejího právního nástupce, a to dle kontextu dané věty.

[4] Žalovaný v záhlaví označenými rozhodnutími o odvolání zpřesnil výroky napadených rozhodnutí správce poplatku tak, že doplnil identifikační údaje poplatníka a doplnil skutečnost, že byl osobou právnickou splňující podmínky pro vznik poplatkové povinnosti. Jelikož během odvolacího řízení došlo ke změně osoby poplatníka, uvedl žalovaný v rozhodnutích jak původní společnost gate seven a. s., tak jejího právního nástupce společnost multigate a. s. Žalovaný do výroku doplnil i zákonné ustanovení § 155 daňového řádu, podle něhož se v řízení o žádosti o vrácení přeplatku rozhoduje.

[5] V odůvodnění rozhodnutí o odvolání žalovaný zejména uvedl, že pojem „jiné technické herní zařízení“ je neurčitým právním pojmem, který je třeba vykládat v souladu se zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o loteriích“). Pod jiným technickým zařízením je třeba rozumět takové technické herní zařízení, které není výherním hracím přístrojem, ale současně je zařízením herním, tj. provozuje se jeho prostřednictvím hra ve smyslu zákona o loteriích. Ministerstvo financí vydává povolení nejen pro centrální jednotku a alespoň jedno koncové zařízení, ale následně i pro další koncová zařízení, a to pro každé z nich samostatně. Úmyslem zákonodárce bylo mj. omezit negativní vlivy hazardu. Místnímu poplatku tedy podléhá každé koncové zařízení, které je pomocí dalších dílčích komponentů systému napojeno na centrální jednotku a ve spojení s ní je schopno realizovat hru od počátku až do konce. Přihlédnutí k zásadě *in dubio pro libertate* nebylo na místě, jelikož zde nebyly k dispozici různé interpretace právní normy ani nejasný výklad pojmu. Námitce žalobce, že výrok rozhodnutí správce poplatku nesplňuje požadavky § 102 odst. 1 písm. d) daňového řádu, neboť postrádá jakoukoliv specifikaci žadatele, žalovaný přisvědčil a toto pochybení napravit. Nejednalo se však o vadu natolik závažnou, aby způsobovala nezákonnost rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[6] Žalobce v první řadě souhrnně namítl, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvoláním žalobce, dostatečně se nezabýval odvolacími důvody a nesprávně interpretoval příslušné

právní předpisy. Správní orgány tak zejména porušily § 10a a § 11 zákona o místních poplatcích, § 50 odst. 3 zákona o loteriích, a § 102, § 114 odst. 2, 3, § 116 odst. 2, § 154 a § 155 daňového řádu.

[7] Konkrétně žalobce namítal, že správce poplatku i žalovaný vycházeli v řízení z nedostatečných pokladů, resp. nevycházeli z pokladů, ze kterých dle daňového řádu měli, a proto je rozhodnutí prvostupňového správního orgánu nicotné. Správce poplatku nemůže za situace, kdy se žalobce opakovaně vyjadřuje ve smyslu, že místnímu poplatku jeho zařízení nepodléhají, rozhodnout o (ne)existenci přeplatku na místním poplatku bez toho, aby měl jako podklad pro rozhodnutí k dispozici pravomocný platební výměr. V tom lze odkázat na závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34.

[8] Z podaného „ohlášení s výhradou“ ze dne 4. 10. 2010 jednoznačně vyplývá kvalifikovaný nesouhlas žalobce s výší poplatku a rovněž žádost o vydání platebního výměru. Nebyl-li tedy vydán pravomocný platební výměr, není poplatek na daňovém účtu poplatníka předepsán a nelze rozhodovat o existenci přeplatku, neboť přeplatek zde existuje. Dle vyhlášky č. 3/2010 je lhůta k ohlášení 15 dnů ode dne vzniku poplatkové povinnosti, resp. účinnosti vyhlášky, a tedy žalobce ohlásil svá zařízení včas a včasné uplatnil i argumenty týkající se nesouhlasu se zpoplatněním a požádal o vydání platebního výměru.

[9] Správce poplatku žalobci ani na žádost nevrátil uhrazený místní poplatek a této žádosti nevyhověl, přestože mu byl místní poplatek za „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ uhrazen, ačkoli jej dle zákona o místních poplatcích ve spojení se zákonem o loteriích nelze vůbec stanovit a vybírat.

[10] Úhradou předmětného poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích, který nelze vybírat, vznikl přeplatek. Tento je současně, vzhledem k neexistenci jiných nedoplatků, přeplatkem vratitelným.

[11] Dále žalobce popsal důvody svědčící o neoprávněnosti vybírání předmětného místního poplatku.

[12] Dle § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích mohou obce vybírat místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. Toto ustanovení také odkazuje na jiný právní předpis, a to logicky na zákon o loteriích. Ten v § 4 stanoví, že loterie a podobné hry mohou být provozovány pouze na základě povolení vydaného příslušným orgánem. Podle § 50 odst. 3 zákona o loteriích pak Ministerstvo financí může povolovat loterie a jiné podobné hry, které nejsou upraveny v tomto zákoně v části první až čtvrté. Toto ustanovení však hovoří pouze o povolování loterií, nikoli o povolování jiného technického herního zařízení. Zákon o loteriích v žádném svém ustanovení neobsahuje pojem „*jiné technické herní zařízení*“, ani nutnost jeho povolení Ministerstvem financí. Povolení k provozování jiného technického herního zařízení tedy zákon o loteriích neupravuje.

[13] Je-li zákonem o loteriích upraven pojem výherního hracího přístroje, který je rovněž zpoplatněn dle § 10a zákona o místních poplatcích, a též jeho povolování, měla by být shodná úprava i ve vztahu k „*jinému technickému hernímu zařízení*“. Má-li tedy být zpoplatněno

provozování jiného technického herního zařízení, musí zákon o loteriích přinejmenším stanovit, že k jeho provozování vydává povolení Ministerstvo financí a rovněž by bylo vhodné takové zařízení v zákoně specifikovat. Jednotlivé právní předpisy musí být srozumitelné a musí z nich vyplývat předvídatelné následky. Přitom je možný víceznačný výklad pojmu „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“.

[14] Ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích upravuje možnost obcí stanovit obecně závaznou vyhláškou „místní poplatek za provozované jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, avšak Ministerstvo financí postrádá pravomoc i působnost k vydání takového povolení. Tím pádem neexistuje žádné zařízení, které by výše uvedené podmínky § 10a zákona o místních poplatcích splňovalo, tudíž vybírání místního poplatku za takové zařízení je v rozporu se zákonem. Rozhodnutí správního orgánu tak postrádá zákonný podklad. I z konkrétních povolení vydaných žalobci vyplývá, že Ministerstvo financí povoluje pouze provozování loterií nebo jiných podobných her, nikoliv provozování jiného technického herního zařízení.

[15] Pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ je neurčitý a umožňuje víceznačný výklad. Správní orgány měly postupovat dle principu *in dubio pro libertate* a vyložit pojem tak, že místní poplatek za takováto zařízení nelze vybírat.

[16] Žalovaný vykládá pojem „jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“ rozšiřujícím způsobem. Tzv. „koncová zařízení“ jsou Ministerstvem financí pouze schvalována, nikoliv povolována, a proto za ně místní poplatek nemůže být s ohledem na znění ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích vyžadován, neboť předpokladem takového postupu je, aby zařízení bylo Ministerstvem financí povoleno. V povoleních Ministerstva financí se konstatuje, že provozování loterie nebo jiné podobné hry bude prováděno prostřednictvím „centrálního loterního systému“, kdy jde o funkčně nedělitelné zařízení (celek), kterým je elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterních terminálů. Interaktivní videoloterní terminál je tak pouze jednou z částí „centrálního loterního systému“, a nemůže být proto zařazen pod pojem „jiné technické herní zařízení“. Slouží totiž pouze jako zobrazovací jednotka „centrálního loterního systému“, v rámci kterého dochází k vygenerování výhry či prohry a který je umístěn jinde, než koncový videoloterní terminál. Rozhodnutí proto bylo vydáno v rozporu s čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod. Novela zákona o loteriích provedená zákonem č. 300/2011 Sb. pak potvrdila dosavadní nejednoznačnost právní úpravy. Dle žalovaného jasná právní úprava byla nahrazena úpravou jinou, která má v důsledku jeho výkladu stejné účinky a zpoplatňuje stejná zařízení jako novela č. 183/2010. Nicméně ustanovení § 10a zákona o místních poplatcích bylo zákonem č. 458/2011 Sb. s účinností od 1. 1. 2012 zrušeno.

[17] S ohledem na shora uvedené žalobce navrhl, aby soud napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správce poplatku, zrušil.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[18] Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobci nebylo upřeno právo na přezkoumání správnosti poplatkové povinnosti, neboť jak správce poplatku, tak žalovaný, zkoumali v rámci rozhodování o žádosti o vrácení přeplatku, zda mu svědčí předmětná hmotněprávní povinnost. Z ustanovení § 11 zákona o místních poplatcích vyplývá, že správce poplatku není povinen vydat platební výměr při včasné a správné úhradě poplatku. Soudy již konstantně rozhodují, že interaktivní videoloterní terminály, jakožto koncová zařízení centrálního loterního systému, spadají pod pojem „jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí“, a tudíž podléhají místnímu poplatku podle § 10a zákona o místních poplatcích. Žalobci svědčila hmotněprávní poplatková povinnost bez ohledu na to, že ve věci nebyl poplatek vyměřen platebním výměrem. S ohledem na uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce k vyjádření žalovaného

[19] V replice k vyjádření žalovaného ze dne 1. 12. 2014 žalobce poukázal na to, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2014, č. j. 5 Afs 113/2013, na který odkazoval žalovaný, nelze aplikovat, jelikož dopadá na jiný skutkový stav.

[20] V nyní projednávané věci nebyla poplatková povinnost ani její výše přezkoumávána, správce poplatku se nezabýval ohlášením, počtem zařízení, nespecifikoval jednotlivá zařízení (přičemž předmětem zpoplatnění je právě jednotlivé zařízení, které musí být specifikováno nezaměnitelně), dobou jejich provozování ani dalšími aspekty ovlivňujícími výši poplatkové povinnosti.

[21] Žalobce podal proti rozsudku ve věci sp. zn. 5 Afs 113/2013 ústavní stížnost, která je vedena Ústavním soudem pod sp. zn. IV. ÚS 3089/2014, a proto navrhl, aby zdejší soud řízení přerušil a vyčkal do rozhodnutí Ústavního soudu.

[22] Návrhu na přerušení řízení zdejší soud nevyhověl. Jak plyne z § 48 odst. 3 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), krajský soud je oprávněn, nikoliv však povinen přerušit řízení v případě, kdy probíhá jiné řízení, jehož výsledek může mít vliv na rozhodnutí soudu o věci samé. Ústavní soud se skutkově i argumentačně obdobnými podáními žalobce ve své rozhodovací činnosti již opakovaně v minulosti zabýval, přičemž ve všech případech shledal, že uplatněné námitky nejsou důvodné a ústavní stížnosti odmítl. Tak tomu v mezidobí od podání repliky ostatně učinil i ve věci sp. zn. IV. ÚS 3089/2014, usnesením ze dne 18. 11. 2015

V. Další průběh řízení

[23] Na základě podané žaloby zdejší soud rozsudkem ze dne 19. 7. 2016, č. j. 29 Af 54/2014-62, napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2014, č. j. JMK 66059/2014, a č. j. JMK 66063/2014, zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Výrokem II. rozsudku soud zavázal žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobci.

[24] Soud dospěl k závěru, že když správce poplatku vycházel z ohlášení s výhradou, měl přihlídnout k tomu, že žalobce ve lhůtě sdělil kvalifikovaným způsobem pochybnosti o své

poplatkové povinnosti a současně požádal o vydání a doručení platebního výměru. V dané věci bylo povinností správce poplatku vydat platební výměr. Odmítnutí vydat ve sporném případě platební výměr by obecně mohlo vést k rezignaci poplatníka na jakoukoliv právní obranu, nebo by poplatníka nutilo stát se neplatičem a čelit hrozbě zvýšení místního poplatku až na trojnásobek. Jelikož správce poplatku platební výměr nevydal a k vyměření poplatku nedošlo ani žádným jiným způsobem, neexistuje tak vykonatelné rozhodnutí o stanovení daně (poplatku). Správce poplatku nevydal platební výměr, ač jej vydat měl, a v takovém případě nebyl místní poplatek zákonným způsobem předepsán; byl-li pak tento poplatek žalobcem z opatrnosti uhrazen a evidován na jeho daňovém účtu, s ohledem na neexistenci právního podkladu pro jeho zaplacení jej bylo nutno posoudit jako přeplatek (což však správní orgány neučinily). Závěr správních orgánů, že platba žalobce byla úhradou řádně vyměřeného místního poplatku, a tudíž se nemohlo jednat o přeplatek, byl tedy nesprávný.

[25] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalovaný kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 1. 3. 2017, č. j. 6 Afs 211/2016-27, tak, že rozsudek ze dne 19. 7. 2016 zrušil, a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

[26] Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací krajského soudu, že bylo nutné napadená rozhodnutí zrušit z důvodu nevydání platebních výměrů, neboť tato skutečnost nebyla předmětem soudního řízení. Žalobce napadl rozhodnutí týkající se vrácení přeplatku na místním poplatku. Správce poplatku se zabýval žádostí žalobce o vrácení přeplatku, nikoli vydáním deklaratorního platebního výměru, jehož vydání se žalobce zjevně nedomáhal, přičemž vlastní poplatkovou povinností žalobce se správní orgány zevrubně zabývaly bez ohledu na to, zda byl platební výměr vydán či nikoli. Žalobce nebyl dotčen na svých procesních právech, neboť mu byla poskytnuta možnost brojit proti závěrům ohledně zákonnosti poplatkové povinnosti, kterou splnil, byť s výhradami. Účelu zdůrazňovaného rozšířeným senátem v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, tedy přezkumu poplatkové povinnosti, tak bylo dosaženo, byť jinou procesní cestou.

[27] Krajský soud po vrácení věci znovu oslovil účastníky řízení, zda se chtějí k věci vyjádřit. Žalobce v podání ze dne 4. 5. 2017 vyjádřil nesouhlas s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu a uvedl, že je podstatným odchýlením od ustálené judikatury správních soudů (např. rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Afs 68/2012, 2 Afs 120/2015 či 3 Afs 46/2015). Přestože byly naplněny podmínky § 17 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nepředložil věc k posouzení rozšířenému senátu.

[28] K tomu krajský soud připomíná, že je dle § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí.

VI. Posouzení věci soudem

[29] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadená rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí správce poplatku včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.

[30] Předmětem soudního přezkumu žalobce učinil rozhodnutí o žádosti o vrácení vratitelného přeplatku dle § 155 daňového řádu, tedy zjednodušeně řečeno otázku, zda na osobním daňovém účtu žalobce existoval vratitelný přeplatek. V takovém případě však

soudu nepřisluší, aby se problematikou vyměření daně zabýval z jiných hledisek, než je vykonatelnost jednotlivých rozhodnutí o stanovení daně a jejich transformace do jednotlivých předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2013, č. j. 1 Afs 85/2012-54, ve věci „*Polygon BC s. r. o.*“, týkající se sice předchozí právní úpravy, vzhledem k zachování základních principů nakládání s přeplatky v aktuální právní úpravě však zcela nepochybně použitelný i v nyní souzené věci; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žádost o vrácení vratitelného přeplatku není dalším oprávným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně.

[31] Přeplatkem je dle § 154 odst. 4 daňového řádu částka, o kterou úhrn plateb a vratek na kreditní straně osobního daňového účtu převyšuje úhrn předpisů a odpisů na debetní straně osobního daňového účtu. Nemá-li týž daňový subjekt současně nedoplatek na jiném osobním daňovém účtu nebo u jiného správce daně, stává se tento přeplatek vratitelným přeplatkem (§ 154 odst. 2 daňového řádu).

[32] Požádá-li daňový subjekt dle § 155 odst. 2 daňového řádu o vrácení vratitelného přeplatku, zkoumá správce daně nejprve, zda vůbec nějaký přeplatek daňovému subjektu vznikl a zdali jej na některé z daní eviduje. Zjistí-li, že tomu tak je, zkoumá další podmínky pro zacházení s ním; zjišťuje totiž nejprve, zda neeviduje on sám nebo některý z jiných správců daně nedoplatek téhož daňového subjektu. Až v situaci, kdy tomu tak není, je oprávněn takový vratitelný přeplatek vrátit. Pokud však dospěje k závěru, že žádný přeplatek neeviduje, žádosti o vrácení vratitelného přeplatku nevyhoví.

[33] Je zřejmé, že žádost žalobce o vrácení přeplatku na místním poplatku argumentačně vychází z opakovaně prezentovaného právního názoru, že by jím provozovaná jiná technická herní zařízení neměla být podle § 10a zákona o místních poplatcích vůbec zpoplatněna (tedy, že poplatek uhradil bez zákonného důvodu); za této situace se pak žalobce domníval, že platba, kterou správci poplatku zaslal, správce poplatku přijal bez právního důvodu, a proto by mu ji měl vrátit. Jak bude dále vysvětleno, žalobcem zastávaný výklad § 10a zákona o místních poplatcích není udržitelný, a proto nelze vůbec uvažovat, že by žalobci mohl přeplatek na místním poplatku z těchto jím tvrzených důvodů vzniknout (tento závěr potvrdil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[34] Žalobce také poukazoval na povinnost správce poplatku vydávat platební výměry. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 24. 6. 2014, č. j. 2 Afs 68/2012-34, vyslovil závěr, že „*nesouhlasí-li poplatník s poplatkovou povinností, je oprávněn ve stejné lhůtě* (myšlena lhůta pro ohlášení – pozn. krajského soudu) *sdělit správci poplatku kvalifikovaným způsobem své pochybnosti (§ 70 a 71 daňového řádu) a současně požádat o vydání a doručení platebního výměru. Tyto podmínky musí být splněny kumulativně. Pokud poplatník kvalifikovaným způsobem a ve stanovené lhůtě o vydání platebního výměru nepožádá, nelze poplatkovou povinnost považovat za spornou. V takovém případě se plně uplatní úprava stanovená v § 11 zákona o místních poplatcích*“.

[35] Z hlediska této problematiky je rozhodné též znění příslušné obecně závazné vyhlášky obce. Podle čl. 5 vyhlášky č. 3/2010 vznikala poplatková povinnost dnem povolení jiného technického herního zařízení Ministerstvem financí. Poplatník byl dle čl. 3 této vyhlášky povinen splnit ohlašovací povinnost do patnácti dnů od vzniku poplatkové povinnosti. V případě zařízení povolených již ke dni účinnosti vyhlášky byl poplatník povinen podle čl. 7

vyhlášky č. 3/2010 ohlásit jiná technická herní zařízení správci poplatku ve lhůtě do 15 dnů od účinnosti této vyhlášky. Poplatek byl splatný do patnácti dnů příslušného čtvrtletí dle čl. 6 vyhlášky č. 3/2010. Vyhláška nabyla účinnosti dne 1. 10. 2010.

[36] V nyní přezkoumávané věci žalobce ohlásil podáním ze dne 4. 10. 2010 (doručeným správci poplatku dne 7. 10. 2010) provozování jiných technických herních zařízení - podal ohlášení „s výhradou“, v němž vyslovil názor, že v jeho případě nelze dle zákona poplatky za jiná technická herní zařízení stanovit a vybírat, a to zejména proto, že jeho zařízení nejsou funkčně nedělitelná. Zároveň výslovně požádal o vydání a doručení platebního výměru (viz str. 3 ohlášení). Dále podal žalobce ohlášení „s výhradou“ ze dne 17. 2. 2011, ve kterém opět vyslovil názor, že za jeho jiná technická herní zařízení nelze vyměřovat místní poplatek, a to zejména proto, že zařízení nejsou povolována Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu. V tomto ohlášení žalobce požádal správce poplatku o stanovisko.

[37] Ohlašovací povinnost tedy žalobce včas splnil a dne 30. 3. 2011 zaplatil poplatek za období 1. 1. 2011 – 31. 3. 2011 a dne 13. 4. 2011 za období 1. 4. 2011 – 30. 6. 2011.

[38] Vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu zdejší soud konstatuje, že žalobce dále vydání platebního výměru nijak neurgoval a nevyžadoval jej. Správce poplatku v nyní projednávané věci posuzoval primárně žádost o vrácení přeplatku. V rámci jejího přezkumu se správní orgány (především žalovaný) zabývaly vlastní poplatkovou povinností žalobce bez ohledu na to, zda byl vydán platební výměr či nikoli. Přezkumu poplatkové povinnosti tak bylo dosaženo, byť jinou procesní cestou. Proto nebyla žalobní námitka ohledně nevydání platebního výměru důvodná.

[39] Ve vztahu k napadeným rozhodnutím, ani k rozhodnutím správce poplatku pak soud neidentifikoval důvody, jež by je činily ve smyslu § 105 daňového řádu nicotnými. Správce poplatku byl k vydání rozhodnutí věcně příslušný, rozhodnutí netrpí vadami, které by jej činily vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, a rozhodnutí žalovaného tak nebylo vydáno na základě jiného nicotného rozhodnutí. Správní orgány jednaly v rámci své pravomoci.

[40] Pokud jde o samotný předmět sporu v dané věci, jímž byl výklad pojmu „*jiné technické herní zařízení*“ *povoleno Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu*“ uvedený v zákoně o místních poplatcích, považuje soud již za nadbytečné se k této problematice rozsáhleji vyjadřovat s ohledem na to, že oběma účastníkům řízení je dostatečně známa předchozí a již ustálená rozhodovací praxe zdejšího soudu a především Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech (namátkou viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2013-26, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39). Konstantní názor správních soudů je takový, že interaktivní videoloterní terminál představuje „*jiné technické herní zařízení*“ ve smyslu § 10a zákona o místních poplatcích. Zpoplatnění proto podléhá každý koncový terminál, nejen centrální loterní jednotka. Soud neshledal důvodu, pro nějž by se měl od citované judikatury v této věci odchýlit.

[41] Rovněž se správní soudy shodly na tom, že dle § 50 odst. 3 zákona o loteriích Ministerstvo financí může povolovat i loterie a jiné podobné hry, které nejsou v zákoně v části první až čtvrté upraveny, s tím, že v povolení budou všechny podmínky provozování podrobně stanoveny; použije přitom přiměřeně ustanovení části první až čtvrté zákona. Tyto

podmínky v sobě zahrnují nejen schválení všeobecného loterijního plánu, herních plánů, generálního návštěvního řádu platného pro všechna střediska či bezpečnostní směrnice, ale právě i umístění konkrétních interaktivních videoloterních terminálů v přesně specifikovaném počtu, na přesně uvedených konkrétních adresách. Povolení jiné hry, je tedy nutné vnímat jako nedílný celek, jehož integrální součástí jsou podmínky jejího provozování. Zda výrok takového povolení zní „povoluje“ nebo „schvaluje“, není podle názoru zdejšího soudu podstatné, neboť je třeba vycházet z materiální podstaty takového rozhodnutí (viz např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 2 Afs 52/2013-39).

[42] Výše uvedeným závěrům odpovídá i přístup správních orgánů a odůvodnění jejich rozhodnutí. Z uvedeného současně plyne, že v daném případě nebylo místo pro uplatnění zásady *in dubio pro libertate*, jak správně uzavřel žalovaný.

VII. Závěr a náklady řízení

[43] Krajský soud v Brně tedy shledal námitky žalobce nedůvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

[44] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Kasační stížnost je nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Brně dne 25. května 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Dana Janků